

[Rager.]

skulde løses ved en Voldgift i Stedet for, at man ophøjede Mæglingforslaget til Lov. Sen Erkendelse kan jo undertiden være bedre end ingen Erkendelse, men det er kedeligt, naar den sene Erkendelse kommer paa et Tidspunkt, hvor Vanskelighederne ved at realisere Erkendelsens Ønske er store. Ingen er jo i Tvivl om, at Det radikale Venstres principielle Ønske er den tvungne Voldgift, men derfor maa vi naturligvis ogsaa til enhver Tid vogte over, at man ikke kompromitterer dette System ved at anvende den tvungne Voldgift, hvor Forholdene ikke taler for det. Jeg vil gøre opmærksom paa, at Systemet: Tvungen Voldgift kræver, at der er en fast og staaende Institution. Jeg henpeger paa Arbejdet i Udvalget i 1933, hvor Dommer Krabbe, den nuværende Professor Krabbe, Departementschef Riis-Hansen og jeg stillede et Forslag om tvungen Voldgift, men hvor det udtrykkelig fremhævedes, at der skulde være en fast Institution, som sad parat til at iværksætte Voldgiftsarbejdet og udstyret med den Viden, den Baggrund, der skulde til, for at kunne gøre det. Jeg skal ikke paastaa, at det under de foreliggende Forhold ikke var muligt at etablere en tvungen Voldgift, men jeg stiller mig noget tvivlende og ser noget skeptisk paa det. Hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller dertil vil sige: Ja, men vi gjorde det dog i 1934 over for Svinelagterikonflikten, vil jeg svare: Det var et meget begrænset og let overskueligt Omraade, men med det Omraade, der nu ligger for, vil jeg alligevel mene, at det maatte være en dristig Mand, der vilde paatage sig Hvervet pludselig at skulle afgøre ved tvungen Voldgift det System af Regler, som her ligger. Det forekommer mig, at Mæglingmanden, der er inde i Spørgsmaalet, hvis Sagkundskab i Øjeblikket efter Parternes Procedure for ham er størst, maa være den, hvis Forslag bedst egner sig til at blive ophøjet til Lov, til at udgøre det Grundlag, efter hvilket Arbejdssituationen tilrettelægges.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Udvalgsbehandling.

Valdemar Thomsen: Hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres i den Skikkelse, hvori det er fremsat, vil dermed Arbejdslønningerne for fagorganiserede Arbejdere af Lovgivningsmagten være fastsat for de første Par Aar. I Forvejen havde Regeringen Valutacentralen som et Instrument, hvorved den i stor Udstrækning afgjorde, hvilke Erhverv der skal have store

Indtægter, og hvilke der skal have smaa eller slet ingen Indtægter. Spørgsmaalet er ikke, sagde den højtærede Statsminister bl. a. i sin Fremsættelsestale i Gaar, om nogle Haandværksmestre skal have større eller mindre Fortjeneste, men det er et Spørgsmaal om Samfundets økonomiske Ligevægt, om Produktionens Opretholdelse og Forøgelse og derved om Arbejdsløshedens Formindskelse. Disse Sætninger er i Fortrykket særlig fremhævet, og de maa altsaa opfattes som noget meget vigtigt, som meget vægtige Argumenter. Hvorledes ser nu Virkeligheden ud i Sammenligning med Statsministerens Forstaaelse af økonomisk Ligevægt? Kort udtrykt er Forholdet det, at Arbejdslønningerne sættes op, Priserne vil stige, og Mulighederne for at udbytte Befolkningen gennem store Aktieudbytter, Tantiører og Monopolfortjenester forbliver uændret. At ikke mindst de urimelig store Indtægter tynger slemt paa den økonomiske Vægtskaal, der repræsenterer Byerhvervene, det siger sig selv, hvorimod den anden Skaal med Eksporterhvervenes Indtjeningsmuligheder vil blive yderligere lettet gennem stigende Udgifter. Kort sagt, den økonomiske Uligevægt vil blive mere udpræget efter Lovforslagets Gennemførelse og specielt i Landbrugets Disfavør.

Mit Parti har ikke noget imod, at der betales en god Arbejdsløn, ikke alene af Hensyn til Arbejderne, men ogsaa fordi vi erkender, at en god Løn er en Betingelse for øget Forbrug, øget Omsætning og mindre Arbejdsløshed. Vi mener, at det er en Betingelse for, at de rige tekniske Muligheder, der foreligger, kan udnyttes, og disse tekniske Muligheder betinger paa deres Side en højere Løn og maaske ogsaa en kortere Arbejdstid. Men den første Betingelse er, at der tilvejebringes økonomisk Balance Erhvervene imellem.

Derfor er der i denne Stund dobbelt Grund til at protestere imod en Udvikling, der fører i modsat Retning, i Retning af endnu større Spændvidde mellem Eksporterhvervenes og det almindelige Pristal. Resultatet — det kan man sige sig selv — bliver en forøget Flugt fra Landet til Byerne, og at det bliver komplet umuligt for Landbruget at faa den tilstrækkelige og særlig den nødvendige kvalificerede Arbejdskraft. Allerede nu er Avisernes Annoncespalter Vidnesbyrd derom, mange Landmænd averterer i et Utal af Blade uden at faa saa meget som et eneste Tilbud. Dette er efter min Mening uudholdelige Tilstande i et Samfund, der har en saa forfærdende stor Ledighedsprocent som vort, og hvis der ikke